

Úvodníček

A nastal čas předvánoční. Čas shonu a spěchu. Čas nákupu dárků a velkého uklízení. Čas rozzářených dětských očí a rodinné pohody. Nevím, zda na klubovně budeme také gruntovat, ale péci cukroví na vánoční besídku určitě někteří z vás budou.

Dále bych chtěl připomenout, že již proběhl termín na odevzdání přihlášek na jarní prázdniny. Kdo ji neodevzdal, nechť tak urychleně učiní. Na jarňáky se jede opět do Pasek nad Jizerou. Odjíždí se v sobotu 5.2.2005 v 8:30 od klubovny a návrat je 12.2. kolem 13:00 hodiny opět ke klubovně.

Kosa

Řevničov

Tak tentokrát to začalo trochu neobvykle. Sraz nebyl v pátek, ani nebyl v podvečer, ale byl v sobotu a ráno. Brzo ráno. Hodiny ukazovaly sedm patnáct. Čtvrt na osm. Přesně. Ti, kteří se zúčastnili, vědí, že v tuto dobu začínal jednodenní výlet. Tedy výlet pro všechny,

kterí se rozhodli s námi jet. Ať už by to byl kdokoliv. Možnosti prvního srazu nikdo nevyužil, až na Ajdama, kterého jsem ale potkal už na Bílé hoře.

Druhý sraz plánovaný na osmou hodinu už slavil větší úspěch. Postupně se nás sešlo toliko: Já, Marcel, Kokeš, Hobo, Kazach, Jake, Morče, Ovoce, Prckoška, Ikarus a Vígo. A vlastně také Kosa, který

se ale už do vlaku nedostal, protože se musel vrátit do práce z důvodu probíhajících voleb. Ostatní ale úspěšně nastoupili. A vlak se rozjel.

Jeli jsme bez přestupu a do Řevničova, lesní stanice železnice. Cestu vlakem zkrátila kraťoulinka křížovka, která ovšem dala některým značně zabrat. Jen na pamětnou: samec ramlice není ramlík, ramlec, ale králík; všekaz je termít.

Z nádraží jsem zamířili na modrou značku, která úspěšně vedla do lesa. Předtím měl ovšem projev pracovník Akademie věd, specialista na motýly. Ti

nejzácnější se nacházejí v hlubinném středu pralesa. Hurá za nimi. Síťku máme.

Takový sběr motýlů ovšem vyžaduje určité znalosti a schopnosti. Například rozlišování barev a jejich jemných odstínů.

mručící vysílač, zcela nepatrné pozůstatky hradiště, dvakrát jsem přecházeli železniční trať, pak jsme ji dokonce podešli. Na jednom z těchto mostů proběhla praktická zkouška přeletu

z květiny na květinu, tak jak to motýli provozují a jak při tom opylují a jí nektar. Za

tunelem jsme vyzkoušeli motýlí lízačí ústrojí a jeho rozvíjení v případě potřeby.

Navíc jsme tam narazili na veverka.

Cesta se pomalu

přiblížila bažinám. Nebezpečné místo přešli všichni až na Hoba, kterého močál a

Rozpoznávání navíc bývá často zkomplikováno obtížným terénem. Zkuste seřadit se podle barvy a odstínu úzkou kládu a pak změnit pořadí podle výšky. Na druhou stranu ale zase nic nepřekonatelného. Další užitečnou schopností, je mít dobrý postřeh a umět si všimnout, což si lze ověřit počítáním barevných papírků ve velikosti středního až většího motýlího vzrůstu, které byly zcela náhodně rozházeny podél cesty. A rychlost je samozřejmě také důležitá.

Abychom ale postihli i jiné věci. Ta sobota, v kterou se výlet konal, nepatřila mezi nejkrásnější. Celý den občas pršelo, občas nepršelo. Ale nebylo nepříjemné. Na zemi bylo červeno listím buků, nahofe zase svítily modřiny žlutou. Cestou jsme potkali

Kokeš dostali. Hobo ale své schopnosti překonávat louže, potoky a podobné pasti dokázal o malou chvíli později. Zdolal jakési slepé rameno rybníka za pomoci

plotu. Suchou nohou.

Už brzy zavládl střed pralesa, Lužná u Rakovníka. Velmi vzácní motýli se vyrojili, vzorky byly pochyťány a všichni, kteří se výpravy zúčastnili, byli dle zásluh odměněni. Vyhrála Zuzana s Morčetem a prohrál Kokeš s Hobem. Tedy nic překvapivého.

Vlak přijel akorát, v Kladně jsme přestoupili a kdo chtěl, tak si mohl prohlédnout nový typ lokomotivy či jak se to správně nazývá (koho to zajímá, ať se zeptá Ikaruse). A hurá do Prahy.

Gimli

Do Tetína!

To bylo tak: sešli jsme se, na Hlavní

poměrně krátká. Ovšem tentokrát dojem umocňovaly hvězdičky, měsíček a tma, která byla zaručeně v převaze. „...to půjdete pořád rovně a až uvidíte hospodu U Hasičů, tak tam na vás počkám.“ Tak zněly povely od paní ředitelky. Inu, šli jsme pořád rovně a našli paní řídící i s klíčem. „Pojďte za mnou,“ zavelela. Obešli jsme plot a vnikli do zahrady, kde byly houpačky a prolézačky a stromy a trávník a chodníček a pískoviště a... Ale my jsme šli jiným směrem. Procházíme terénním multiúčelovým minivorkem s basketblovyými koši v minivýšce. Ředitelka odemká. Vcházíme do školy. Začíná prohlídka školy s podrobným výkladem a podáním nezbytných instrukcí: „Tady je kuchyňka, tady jídelna a tady

nádraží se vydali, do vlaku nastoupili a ani nevím jak, už jsme uháněli do Berouna. Málokdo si stačil řádně vychutnat jízdu vlakem, jelikož nebyla z nejdělsích. Proto tu byla ještě cesta od vlaku, taky ale byla

budete spát, když tu televizi nerozbijete, můžete si ji pustit.“ Po jejím odchodu se všichni vrhli na kreslicí tabulky, koberec, plyšáky (Víte, co se děje když jeden říká „jů“ a druhý „hele“ a oba mají zastrčenou

hlavu? Zeptejte se Ikara.), kroužky a cíle. Málem bych opomněla jídlo – zkonzumováno. Když přijeli Kosa se Zuzanou, hračky byly odhozeny do kouta a na řadu nastoupily deskové hry. ...když ji nerozbijete...nerozbili jsme ji...můžete si ji pustit...a pustili ji. Nabídka filmů byla opravdu pestrá. První na řadu přišel film: Třídění odpadů 1 – spousta pestrých popelnic, druhý: Třídění odpadů 2 –

přibližovat. Fanoušků měl opravdu hodně a kdyby to bahno bylo opravdu tak ztuhlé, jak ho každý přesvědčoval, určitě by bahňáček přešel. Třeba přistě.

To už jsme došli k chatce užnevímjakého spolku. Každopádně uvnitř byli lidé a venku ohniště a lavičky. Vevnitř bychom očividně vítání nebyli, tak jsme zůstali venku a pochutnali si na paštičce s cibulí a chlebem. Dál to docela ušlo. Pár

kilometrů a my konečně mohli vidět, jak to vypadá v Americe, tedy v Malé Americe. Pohled do lomu Velká Amerika nás teprve čekal, nenechali jsme na sebe čekat dlouho. Předtím jsme to ještě vzali přes Mexiko – ať máme kompletní přehled.

Konečně je tu

spousta hromad odpadků. Věděli jste, že ve 22:30 měly začít padat hvězdy... Ani náhodou... Byli jsme se podívat a člověka z toho akorát bolelo za krkem. To je hodín. Připravít ke spánku, pozor... ještě ne, ještě partička Ligretta a film na dobrou noc. Tentokrát trháč: Řekni drogám ne!

Jak to bývá, po probuzení si dáme snídani...po snídani oběd...se musí koupit. Ještě přijeli Pucek, Anežka, Vigo a Albín. Můžeme vyrazit. Kolem nás je spousta skal, lomů a podobných zajímavostí. Po cestě jsme si neopomněli doplnit zásobu kvalitní bravo literatury, a tak se k nám přidal i Sámer. V plném počtu jsme došli k rybníku bez ryb, zato tam však bylo spousta bahna. Cvalda se k němu zprvu nesměle, zato však obratně začal

Velká Amerika...opravdu velká...asi jsou větší...ale malá nebyla. Skály a po nich lozící lidi občas skýtali zajímavou podívanou. Plni dojmů jsme se vydali za ještě silnějšími dojmy, a to k nedalekým šterkovým hromadám. Skákání, ježdění, sbíhání, shazování a následně vyškábávání se nahoru taky jednou muselo skončit. „Pojedeme vlakem.“ To se ale nejdřív musíme dostat na nádraží do Karlštejna. Tam vede silnice, ale k silnici je to nejkratší jedním z těch šikmějších a neprostopnějších terénů... samozřejmě jsme ho využili. Po cestě na nádraží na nás ještě zasvítíl hrad Karlštejn. Z nádraží jezdí vlaky, ale tady jezdí vlak na nádraží. Toho využil Kosa a nechal vláček za skleněnou vitrínkou jezdit dokola mezi

kopečky, domečky a stromečky. Za chvíli jsme už seděli v opravdovém vlaku. Dojel do Berouna a my s ním. Potkali jste někdy cukrární na nádraží? Nám se to povedlo, a tak jsme ji potkali, jak se sluší a patří. K zákuskům (párkům v rohlíku a podobným...) jsme ve škole ještě poslali špagety se špagetkou a oficiální stravování tak bylo ukončeno. To znamená, že začíná večerní program, který každý tráví více méně po svém. Zase se objevila epidemie Ligretta, která tentokrát zasáhla většinu osazenstva najednou, a tak se všechny balíčky provětraly, alespoň z toho, co jsem zaslechla se zde rozvinula, že barva balíčku není v prohrávání tak nevině, jak se tváří. Někteří jedinci se vrhli na hrušky, které byly dostupné ve školní zahradě a někdo si četl. Poté přišel film, určitě nejlepší - Chodíme a jezdíme, tady zas bylo spoustu dětí, kol a chodníků. Ještě

zahradou, úklid a oběd. Paní uklízečka přiletěla jak na koštěti, a to už jsme museli odcházet a odnést si s sebou všechnu tu štěrkovou a bahnitou špínu. Zase jsme potkali nádražní cukrárnu a s myšlenkou brzkého návratu jsme nastoupili do dřívějšího vlaku. Cesta probíhala poklidně a neklidnější byly úseky, kde osobáček stál. Nemyslete si, že to bylo jen ve stanicích a zastávkách, mašinfira byl rafinovanější – hrál si s lokomotivou a v nestřežených okamžicích se jeden z nich rozhodl, že dál se nejede. Nakonec jsme přece jen, asi v původně určeném čase návratu, dojeli do Prahy.

Hudla

Honba za Mil ulášem

Tak pěkně od začátku. Cestu na nádraží nám trochu zkomplikovala jakási

rallye probíhající na Strahově. Nicméně i tak jsme včas dorazili na Smícháč, kde jsme se setkali s dalšími účastníky této akce, podpořit nás přijeli také členi dnes již spřáteleného oddílu Horizont v čele s Majdou. Kosa barvitě vylíčil svou napínavou cestu tramvaj po

pejsek a Kočička a jak se zlému psovi udělalo špatně a teď už můžou všichni spát. Ráno byl k snídani hruškový kompot a rohlíčky obzvláště rozpečené, pak tu byly i zuhelnatělé, namazané sýrem a pár dalších populárních typů. Před odjezdem se ještě konala procházka, seznámení se

několika letech. Veškerí dorazivší se kolektivně přesunuli na nástupiště, kde však po příjezdu vlaku došlo k zásadnímu omylu, a sice k nástupu do posledního, tedy lokomotivního, vagónu. Nejen že nebyl DVOUPATROVÝ, jako všechny ostatní, ale ještě k tomu nám přímo za

zády vesele burácel a kvílel namáhaný motor. Ale dojeli jsme. K prvnímu ohrožení výpravy došlo již při výstupu v Řevnicích, neboť jsme málem ve vlaku nechali naše veškeré 3 děti. Vidíte, to Horizontu se nic takového nestalo, a těch tam bylo 5 dětí! Ale dále. Hned v blízkém lese jsme narazili

zmizely ještě Gimliho rohlíky, což dotyčnému poněkud bránilo v uskutečnění oběda. Pachatelí byli Vigo a čert. Po uzavření případu jsme se vzájemně kolektivně seznámili, rozdělili do dvojic (i přes komplikace vzniklé záludnostmi rozdělovacího systému) a Kokeš si

na hádající se dvojici čerta s andělem, kteří někde ponechali Mikuláše. Stačila však chvíle intenzivního pátrání a byla nalezena první indicie – berla. Kde se vzal, tu se vzal, objevil se havran a zakrákal: „Jsem Mikulášův pomocník a Mikuláš byl unesen. Never more.“ I vydali jsme se na předlouhou cestu. Cestu nám komplikovala podivně se klikatící žlutá značka, nakonec však vyústila u zbrusu nového jezírka, ještě ho dodělávali. Odtud jsme se vyškrabali až k dalšímu jezírku, sloužícímu coby lokalita tramské osady. Nastal čas na první opravdové vyšetřování – došlo k odcizení 2 kusů mých čepic, následně

namaloval působivé kruhy pod očima živočišným uhlím. Dalším úkolem bylo složit podobiznu Mikuláše z částí rozmístěných v lese. Některým dvojicím činila problémy identifikace jednotlivých částí, zvláště pak vlasů (někdo je považoval za tykadla, jiný typ vlasů se zase pletl s vousy), ale všichni v podstatě úkol splnili, i přesto, že nás svým řevem rozptyloval kolemjdoucí turista. A byli jsme Mikulášovi zase o krok blíž. S již hotovým portrétem jsme o pomoc požádali pomateného uhlíře ve Skalce (k vidění kostel, křížová cesta, jezírko a vyhlídka), který po nás však v jakémsi záchvatu

vyžadoval stavbu milíře. I co se dalo dělat, vyhověli jsme mu. A poradil! A ještě k dobrou přidal knihu. Bohužel pouze pro Mikuláše. Poslušni jeho rady jsme se vydali určeným směrem, kde jsme po chvíli chůze narazili na nebezpečný propastovitý terén, překonatelný pouze metodou držení se za ruce. To jsme v provedli ve dvou týmech, z čehož první v cíli byl ten rychlejší. K překonávání propasti se přidali i dva kolemjdoucí psi, zlí jazykové tvrdí, že právě ti způsobili prohru pomalejšího družstva. Ale nechme spekulací. Na druhém konci propasti se totiž povalovala Mikulášova čepice, což nám potvrdilo to, že jsme na správné stopě. Ale ještě nebyl všemu konec, potkali jsme totiž paní Chytrou, která měla bohužel neodolatelné nutkání přesvědčit o své chytrosti i ostatní. Prý že všichni musí složit z papíru předvedený tvar. No to se prostě nedalo, určitě v tom byl nějaký figl. Část dvojic na něj však pravděpodobně přišla, každopádně se jim podařilo paní Chytrou nějak obalamutit, že jim vydala Mikulášův plášť. Tudíž jsme měli vše kompletní, jenom tomu scházel ten Mikuláš. Detail. Začínalo se ale stmívat, takže na jeho osvobození zbývalo poměrně málo času. Jenomže v pohádkách všechno dobře končí, bylo nám tedy jasné, že se to nějak vyřeší i Dobřichovicích. Zdárně jsme zdolali dobřichovickou ulici Podlomen, teda Pod Lomem, a od víly generála Pellého (nebyl to spíš fotbalista?) to byl už jenom kousek na nádraží. Bylo třeba ještě zvládnout nástrahu zvanou Cukr, káva, limonáda (ne, nejedná se o sortiment nádražního automatu) v prostorách uhelného skladu, což každý pojal po svém, a náhle...objevil se Mikuláš a s klidnou tváří nám sdělil, že se žádný únos nekonal, že si nás chtěl JENOM VYZKOUŠET! Je to možný?! Celej den se trmácíme a teď tohle! Aspoň že nám ten opeřenec vydal nějakou tu sladkou odměnu, tak to se dalo

nakonec vydržet. Zpátky jsme jeli tradičním Berounským šnekem, tedy pouze jednopatrovým, zato však v dostatečné vzdálenosti od motoru. No, příště si to hledání Mikuláše ještě rozmyslím.

Marcel

Historka mařistra vitae

Všem se omluvám za výpadek článku, bohužel porucha nebyla na vašem přijímači, ale na přijímači mém, lépe řečeno na mém vysílači. No, teda dobře, tak jo, já jsem na to zapomněla. Tak tedy dnes, tady a teď se pokusím vyplodit, opsati o něco víc než v minulém Týpku. Asi patnácti z vás bude tento výlet něco připomínat, nebojte se, jde o podobnost čistě náhodnou, všechny postavy a situace jsou smyšlené. Tak dost keců a jdeme na to.

Dnešní výlet je z dávného roku 1985 a to ze sedmnáctého jedenáctý. Jako poslední dodatek si dovolím upozornit na to, že výlet je z kroniky Tulaček. Teď se pěkně usadte a začínáme.

Jak víme, zabýváme se letos Slovány (totiž abyste to také věděli, zabývají se letos Slovány – pozn. A.), a tak i tento výlet byl motivován pověstí O Krokovi a jeho dcerách. Tak jsem se vydali na Tetín (zase je zde podobnost čistě náhodná – pozn. A.). Bylo nás celkem osm (taktéž náhodná podobnost, zde jde ale jen o jednu družinku) a to Vrtule, Evča, Borůvka, Houba, Ruňka, Petra, Irena a Nab. Sraz jsme měli buď v 6:30 u školy, nebo v 6:45 na Hradčanské. Obě skupiny se sešli na Smíchovském nádraží, odkud jsme vyjžděli. Ve vlaku jsme poslouchali Vrtuli, která nám předčítala z knihy Obrázky z českých dějin. No, a než jsme se nadáli, byli jsme v Berouně. Dál jsme šli pěšky. Prošli jsme nějakou vesnicí a dále se šlo po družinkách. Ušli jsme asi 500m, když jsme zpozorovali, že jdeme do kopce (pro zasvěcence, toto je také naprostá shoda

náhod, u Tetína kopce nejsou – pozn. A.). Na kopci nám Nab nadiktoval soutěžní otázku k té pověsti. Z kopce jsme šli pomaleji, neboť to klouzalo (tak o bláto v Tetínském okolí také nezakopnete – pozn. A.). Po chvíli se před námi rozprostřela pláň, na které se ještě jakž takž držel sníh. Vedoucí (Kosa, Báč, Ferda) přišli na nápad válet s někým sudy, tak čapli Sifona, že to vyzkouší, nepovedlo se. Ale zato když jsme šli dolů všichni,

klouzalo to pěkně. Dole jsme hráli fotbálek, prdelačku a tóčo móčo. Asi po půl hodině jsme pokračovali v cestě. Vešli jsme v houfu do nedaleké vesničky, když kdosi uviděl hospodu, upozornil na ni a tak jsme se tam nahrnuli (tak tohle je už ale naprosto smyšlená podobnost – pozn. A.). Vevnitř začalo být rušno (no vidíte, zase náhoda, pravý Kočovník nedělá v hospodě rušno, je to náhodička, fakt – pozn. A.). Každý totiž chtěl čaj ale čaj ještě nebyl hotov, neboť bylo krátce po otevření. Pan hostinský začal být mírně nervózní. Po dopití jsme se přesunuli na nádraží, Zubří nám oznámili, že náš vlak právě odjel, tak jsme počkali na další a do něj jsme se houfně naskládali a odjeli do Prahy.

Tak to je konec alespoň pro tentokrát, a čím víc se budete těšit na další, tím víc dřív to tu bude zase...

Co se děje na kolejích

Tak a další vydání. Pro tentokrát se na kolejích snad nestalo nic, co bych chtěl uveřejnit, nebo jsem si na to alespoň nevzpomněl. Takže budu čerpat z nezávislého zdroje.

Jednoho dávného dne se (dle mého odhadu, tak léta 1950-1965) dopravní podnik v Praze rozhodl, že by se mu do provozu hodil nějaký multifunkční „vozejček“, který by nejen smažil, vařil a uklízel, ale také pral, čistil, mazal a třeba i uklízel sniž. A tak se stalo. V bývalých ústředních dílnách a strojárnách Rustonka byl „slepen“ tento víceúčelový pracovní vůz, který ve skutečnosti sloužil k mazání výhybek a vysávání svinčiku z kolejí. Byly vyrobeny snad jen dva a zas takový přínos neudělaly. A tak byly stejně v průběhu let osmdesátých a devadesátých zlikvidovány (šrot). Moc práce nenadělaly, ale je to legrační „vozejček“, že jo? Ještě pro informaci, dílny Rustonka sídlily v Karlíně, směrem k Palmovce, naproti areálu Invalidovna. Kolejivu zdar!

Ikarus

Degu a rybky

Máme tu prosinec, poslední měsíc tohoto roku a začíná být pěkná zima. Minule jsem slíbila, že vám napíšu něco o trávicích problémech osmáků. Sice toho nebude tolik jako minule, protože stránka, ze které jsem čerpala většinu informací, byla zrušena.

K problémům s trávením patří třeba průjem. Osmáci ho mají nejčastěji z toho, že snědli příliš mnoho salátu nebo jiného ovoce či zeleniny. Když teda přijdeme na to, že osmák má průjem, nedáme mu žádnou čerstvou potravu, ale jen seno, granule nebo suché pečivo.

Anežka

A opačným stavem je zácpa. Těžko přesně říct z čeho může být, ale nejčastěji to bude zase z jídla. Osmákoví může pomoci olivový olej a masírování bříška. Pokud nedojde ke zlepšení během pár hodin, dojdeme s ním k veterináři. Osmáci mají rychlý metabolismus, takže každá hodina je důležitá. Osmák by měl mít samozřejmě čistou vodu a dobrou stravu, střídat prostě zeleninu a ovoce s granulemi a senem. Občas nějaký ten pamlsk.

Příště vám něco napíšu o drobnějších úrazech. Přeju vám krásné Vánoce, hodně dárečků (třeba osmáky, když už víte, jak se o ně správně starat) a vydařeného Silvestra, úspěšný nový rok.

Všimli jste si, že přibýly rybičky? Ta dole, co byla sama, už sama není. A nahoře jich je taky vícero!

Gizela

Vánoční foto

Fotu zdar, po měsíci se vám již tradičně hlásím z tohoto místa v Týpku. A jelikož už zas máme na krku Vánoce se všemi shony, nákupy a předvánočním šílenstvím, rozhodl jsem se do tohoto zmatku přispět článkem podobně chaotickým, tedy s vánoční tematikou. Schválně jestli poznáte, z kterého výletu fotka pochází (prozradím, že je to z roku 2004).

Prosincový čas se vyznačuje zvýšenou aktivitou podivných úkazů. Už v jeho počátku se ulice plní tří- a vícečlennými

gangy ve složení Vousáč-Okřídlenec-Rohatec, které pod všelijakými záminkami pronásledují nebohá děcka a požadují po nich splnění zdánlivě nesmyslných úkolů, jako například recitace básně. Pár dní poté

jsou zase lesy plné údajných houbařů, kterým však z košíků a kufrů aut čouhají mladé smrčky (letos prý ale budou levné ze Slovenska). No a na závěr jsou porůznu k vidění pozlacená podsvínčata. A teď se dozvíte, že to není všechno! Kromě výše zmíněných se nedávno objevil nový jev – ve večerních a nočních hodinách byl na různých

místech spatřen Ikarus s čímsi, co by se dalo nazvat svatozáří či soukromým UFem. Tento světelný jev zmátl i takové odborníky, jako je například jeden z našich předních astronomů, který zářící objekt považoval za hvězdu a okamžitě mu dal vědecké označení Grygar A157. Navíc před pár dny navštívila Ikaruse delegace složená ze tří králů, kteří přinesli četné dary a o překot vyprávěli, jak jim tajemná hvězda ukazovala cestu. Ikarus jim na oplátku porozprávěl něco o technických parametrech pražského metra a poslal je tramvají do Kobylis. Tím však problémy neskončily. Stěžovat si přišel dispečer letového provozu z Ruzyně, že jim kvůli domnělému navigačnímu světlu v oblasti Bílé Hory přistálo letadlo z Kataru na tramvajové točně v Řepích. Jaký poprask

to způsobilo na Katarském velvyslanectví není jistě třeba popisovat. Samotní pasažéři však neváhali a najisto zamířili do pochybného bufetu Na Chobotu. Ale zpět k Ikarusovi – na případ byl nasazen zkušený tandem Foxteriéra Muldera a agentky Znullyové, kteří po paranormálním pátrání s nezbytnými baterkami dospěli k dvojnáčnému závěru: je to UFO (tvrdil Mulder) nebo se jedná o drážní semafor, který si Ikarus v rámci školní praxe přidělal na hlavu (tvrdila Znullyová). Osobně se mi zdá pravděpodobnější druhá varianta, ale člověk nikdy neví. Veselé chaotické Vánoce!

Marcel

Oko za oko...

Milí střídači bodíků, tak tu zase máte svojí oblíbenou rubriku. Od minulého Týpka se ledy pohnuly a jak je vidno, tak podzimky někomu pomohly a tomu, kdo tam nebyl, tak o hodně přišel. Kupodivu je pan Dokonalý stále na prvním místě, i když jsou tací, kteří si na něj chvíli hrají. A další taková zajímavůstka: dva jezdci, tvořící peloton (konkrétně Helut a Pečeně), mají shodně 141 bodu (ani o chloupek víc). A vy ostatní se nenechte určitě zahanbit, jezděte na výlety, plňte odborky...a však vy už to znáte.

Musíme si ale i postěžovat. Objevil se tu takový nešvar. Někteří vedoucí, a to

zejména ... (snad si nemyslíte, že bychom to na ně práskli?) bodovací tabulky prostě nevyplňují. A nebo vyplní, ale ztratí.

A co není nalezeno, není také zakresleno. Z čehož lze logicky odvodit: Co není zakresleno, neexistuje.

Tak hlídejte své vedoucí, ať nepřijdete o body. Díky bodu za každý nový výlet!

Bodulínek a Boddha (Bužu a Vigo)

Bodování

DRUŽINY

1	Tygři	43
2	Delfíni	28
3	Kamzíci	44
4	Zubři	22

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý		162
1	Helmut	(TY)	141
2	Péča	(DE)	141
3	Cvali	(TY)	105
4	Jana	(DE)	98
5	Ajdam	(KA)	95
6	Jake	(KA)	73
7	Sebík	(ZU)	48
8	Matěj	(ZU)	36
9	Dona	(DE)	14

KOČOVNÍK & OSMAK

